

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi L. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie w sprawie o sygn.

I S 67/24,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 20 lutego 2025 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

L. S. pismem złożonym w imieniu własnym z 20 grudnia 2024 r., które
wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie tego samego dnia,
a do Sądu Najwyższego 24 stycznia 2025 r., wniósł skargę na przewlekłość
postępowania I S 67/24. W treści pisma wyjaśnił, że w dniu 16 października 2024 r.
złożył skargę na przewlekłość postępowania w sprawie I C 506/2024
i pomimo ustawowego dwu-miesięcznego czasu do dnia 20 grudnia 2024 r.
postępowanie nie zostało zakończone. W treści skargi zawarł żądanie
stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie skargi na przewlekłość
postępowania I S 67/24 (p. 1); przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego
5000,00 (pięć tysięcy) zł odszkodowania (p. 2); zasądzenia od Skarbu Państwa
kosztów postępowania (p. 3).

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny postanowieniem z 20 grudnia 2024 r. o sygn. I S 67/24 skargę na przewlekłość postępowania oddalił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 614 ze zm., dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W myśl dyspozycji art. 6 ust. 1-3 u.s.p.p., każdorazowa skarga na przewlekłość postępowania musi spełniać określone wymogi przewidziane dla pisma procesowego, w tym obligatoryjnie winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, jak również przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Należy podkreślić, że jest to wymóg bezwzględny w świetle w/w ustawy. Ponadto, skarga może zawierać żądanie wydania sądowi rozpoznającemu sprawę albo prokuratorowi prowadzącemu lub nadzorującemu postępowania przygotowawcze zlecenie podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności oraz zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej, co kwalifikowane jest jako wymóg fakultatywny.

Ponadto art. 3 u.s.p.p. zawiera katalog postępowań, w którym określonym podmiotom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania. Może to sugerować, że w związku z niewymienieniem postępowania o naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki, jako objętego zaskarżeniem, powoduje wyłączenie go z ww. katalogu. Regulacja ta koresponduje z art. 14 ust. 3 u.s.p.p. Zaś z treści skargi wniesionej

przez skarżącego wynika, że dotyczy ona postępowania wywołanego skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie pod sygn. I S 67/24 (I C 506/20) W związku z tym, że w postępowaniach tego rodzaju ustawodawca nie uwzględnił skargi na przewlekłość postępowania, to czyni ją niedopuszczalną i wobec powyższego na podstawie art. 14 ust. 3 u.s.p.p. pozostawia się ją w aktach sprawy bez żadnych dalszych czynności, jako skargę podlegającą odrzuceniu na podstawie art. 9 u.s.p.p.,

Skarga złożona przez L. S. jest niedopuszczalna i nie spełnia wymogów przewidzianych w treści art. 6 ust. 2 u.s.p.p., zaś w myśl dyspozycji art. 9 ust. 1 u.s.p.p. sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca taką skargę bez wzywania do uzupełnienia braków.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że skarga podlega rozpoznaniu, o ile spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. Oznacza to, że skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskazać musi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 września 2022 r., I NSP 290/22; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 49/20; z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała, tzn. jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 lipca 2020 r., I NSP 93/20; z 1 marca 2022 r., I NSP 31/22). Bez wskazania powyższych okoliczności sąd nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p.p. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I NSP 162/20; z 19 stycznia 2022 r., I NSP 264/21).

Nie ulega wątpliwości, że uszczegółowienie zarzutów powinno nastąpić w odniesieniu do etapu postępowania, którego skarga bezpośrednio dotyczy

i który objęty jest zakresem właściwości Sądu Apelacyjnego. Wymóg powyższy nie został w niniejszej sprawie dochowany. Nie zostały wymienione uchybienia ani wadliwości po stronie Sądu Apelacyjnego, które spowodowały naruszenie prawa skarżącego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Ich brak musi zatem zostać uznany za niedochowanie wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. Pismo skarżącego nie zawiera właściwego uzasadnienia, co sprawia, że Sąd Najwyższy pozbawiony jest możliwości merytorycznego rozpoznania wniesionej skargi.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdza, że wniesiona przez L. S. skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. i na podstawie art. 9 ust. 1 u.s.p.p. podlega odrzuceniu, bowiem skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 3 u.s.p.p. *a contrario* a także art. 9 w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p. oraz art. 14 ust. 3 u.s.p.p.

[JW]

[a.ł.]